

mandat, som i Virkeligheden tilkom det konservative Folkeparti. Der skal ogsaa Lodder og Træk til for at faa det Facit ud, at Flertallet af de afgivne Stemmer støttede Regeringen. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Ministeriet staar særdeles svagt. Oppositionspartierne behersker Landstinget, og her i Folketinget kan rene Tilfældigheder gøre Udslaget. Det var vist ikke det, Ministeriet Zahle havde tænkt sig som Valgets Resultat. Under Valgkampagnen blev der af Regeringspartiernes Kandidater Gang efter Gang hamret paa den enorme Risiko, Danmark vilde løbe ved at skifte Ministerium paa dette Tidspunkt. Man forespejlede et Faremoment, som efter vort Skøn ikke eksisterer; man reklamerede for Ministeriets lykkelige Udenrigspolitik, som om der her i Landet findes en anden Udenrigspolitik end den, som Ministeriet Zahle selvfølgelig ogsaa har ført, nemlig en ligelig Neutralitetspolitik. I dyb Ærbødighed henviste man til de Erfaringer og den Sagskundskab, som Ministeriet havde indhøstet i disse vanskelige Aar, skønt netop disse Egenskaber ikke plejer at staa højt i Kurs hos det radikale Parti. Kort sagt, det stadige Omkvæd — undertiden lød det truende, undertiden tryllende — var dette: Styrt for Himmelens Skyld ikke dette Ministerium, det vil være halsløs Gerning, det vil være et skæbnsvangert Hasardspil om Rigets Velfærd, det vil være at kaste Landet ud i Usikkerhed og Forvirring, i Kaos. Og der var virkelig en Del frygtsomme Sjæle, som lod sig skræmme. Men det højtærede Ministerium vil tælle forkert, dersom det regner disse Ekstrastemmer som en varig Tilvækst for Partiet. Særlig i Byerne og i ganske særlig Grad her i København var der mange, som altid har stemt konservativt, som ogsaa nok kommer tilbage til os, men som denne Gang brød ud, fordi de ikke vilde medvirke til at styrte Ministeriet Zahle, beherskede, som de var, af den Panikstemning, som Regeringspressen med saa megen Energi havde oparbejdet og holdt i Aande. Ministeriets Venner har ingen Grund til at juble over Valgets Resultat. Vi Konservative har det heller ikke, men Venstre havde Medbør som Følge af en Række Omstændigheder, ikke mindst Valgloven; og dette er saa meget mere bemærkelsesværdigt, som Venstres Valgsituation i en vis Henseende var alt andet end let. Venstre havde sammen med Folkepartiet det Maal at bringe Regeringspartierne i Mindretal i Folketinget; men hvis Maalet naaedes, hvad vilde Venstre da? Paa dette nærliggende Spørgs-

maal svarede Venstres Folketingskandidater uvægerligt: Et Samlingsministerium. Men baade de radikale og de socialdemokratiske Førstemænd havde jo Gang efter Gang for sikret, at et Samlingsministerium vilde de for ingen Pris have. At faa Flertal i noget af Rigsdagens Ting havde Venstre ikke noget Haab om, og Tanken om at skaffe det parlamentariske Flertal til Veje ved at gaa sammen med det andet Oppositionsparti, Folkepartiet, afviste Venstre med hellig Vrede. Man skulde synes, at Venstres hidsige Angreb paa Regeringspartierne maatte miste noget af sin Kraft derved, at Venstre, hvis det lykkedes dem og os at fælde Ministeriet Zahle, ikke havde noget andet Ministerium at sætte i Stedet, i alt Fald ikke noget Ministerium med parlamentarisk Basis. Men Valget afgav altsaa Vidnesbyrd om, at Venstres Vælgere ikke tillagde dette nogen afgørende Betydning.

Det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale ved denne Lejlighed, er af den Opfattelse, at skal Kampen mod Radikal-Socialismen føres med Virkning, maa der skabes et vist Samarbejde mellem Folkepartiet og Venstre. Nu er jeg ganske forberedt paa, at denne min aabenhjertige Udtalelse vil blive taget som Tegn paa vort ustandselige og ustandselig afviste Frieri til Venstre. En saadan Fortolkning vil imidlertid være ganske forkert. Vi ønsker at bevare vort Partis fulde Selvstændighed, men da hverken Venstre eller vi formaar noget bestemmende hver for sig, mener vi, at det vilde være baade i Venstres og i vor Interesse, om der som Modvægt mod de Radikales og Socialdemokraternes Fællesskab fandt en parallel Aktion Sted mellem de borgerlige Partier, som, hvor meget der end skiller dem, dog har saa meget til fælles. Ser vi ud i Fremtiden, øjner vi ingen Mulighed for ordnede politiske Forhold paa parlamentarisk Grundlag uden gennem Opretelsen af to parlamentariske Hovedgrupper, der kan veksle som Regeringspartier. Det var de Radikales og Socialdemokraternes Valgalliance, der bjærgede den højtærede Regerings Liv, og jeg tager neppe fejl ved at tro, at der var mange ikke blot blandt de Konservative, men ogsaa indenfor Venstre, som havde fundet det formaalstjenligt, om Oppositionspartierne havde sluttet sig sammen i nogle Kredse, hvorved vi vilde have haft en overvejende Sandsynlighed for at faa Flertal baade i Folketinget og i Landstinget. Et saadant Samarbejde blev imidlertid af Venstres Ledere kategorisk forbudt, enten nu Grunden var den, at Ønsket om at styrte Regeringen ikke